

Інклюзивна комунікативна Interview_Part II.mp4

Ліла [00:00:11] Так, я думаю, що те, про що ви там говорите, це якісь правила або розуміння. Це як спільне розуміння того, як ми хочемо говорити один з одним, як ми хочемо діяти по відношенню один до одного. (...)

Перш за все, дуже важливо приділити достатньо часу і дійсно поставитися до цього серйозно, переконатися, що це не просто те, що ви робите, тому що це як поставлене завдання, це те, що мені потрібно зробити, щоб отримати свої оцінки.

Але якщо подумати про те, як це насправді вплине на мене як на особистість у тому, як я поводжуся з іншими людьми?

Коли ви говорите про інклюзивне спілкування та наявні правила, дуже важливо подумати про те, якими способами ми можемо створити атмосферу, в якій люди, перш за все, зможуть спілкуватися таким чином, щоб вони не були дискримінуючими по відношенню до інших людей, не зачіпали почуття інших людей, але також щоб ми не занурювалися в думку, що мені більше не дозволено щось говорити.

І я повертаюся до того, що говорив раніше: я повторю це ще раз, щоб створювати простори. Ми не можемо зробити все правильно з самого початку. Ось чому важливо мати свого роду (...) цикли рефлексії. Отже, в принципі, ви говорите: добре, давайте спробуємо це. Але це не висічено в камені.

Тому, можливо, ми створюємо п'ять різних способів, за допомогою яких ми хочемо говорити один з одним. (...) Наприклад: ми думаємо, перш ніж говорити; (...) Це означає, що ми повинні мати достатньо часу на наших зборах, щоб не відчувати стресу. Це дві речі: ми хочемо зайняти достатньо часу; Ми хочемо взяти на себе зобов'язання виконувати зустрічі (...), в яких ми беремо участь, щоб нас не поспішали. Якщо ми не поспішаємо, то нам може знадобитися час, щоб подумати, перш ніж говорити. І ми хочемо мати (...) правдивий зворотний зв'язок, що також означає, що ми повинні мати (...), можливо, в кінці кожної зустрічі або на початку (...) те, що ми називаємо німецькою мовою білліхтом. Отже, по суті, короткий проміжок часу, [коли ми запитуємо], як ми відчуваємося, коли починаємо нараду, як ми відчуваємося, коли завершуємо нараду. Щоб люди мали можливість вийти на цей рефлексивний рівень і подумати (...), що ми сьогодні були дуже продуктивні, або у мене було відчуття, що (...) ми перебуваємо в стані стресу, або (...) Брайан сміявся, коли я щось говорила, і це зачіпало мої почуття чи щось таке. Отже, я вважаю, що вам потрібно мати ці простори.

І тому, якщо ви хочете мати чартер, дуже важливо, щоб ми сказали, що ми збираємося створити цей статут, але у нас також будуть способи повернутися до нього. Не просто мати його як мертвий аркуш паперу, а мати його як живий документ і повертатися до нього і запитувати: а чи справді він працює? Чи допомагає це нам спілкуватися так, щоб співпереживати і серйозно ставитися один до одного в процесі навчання?

Робота з різноманіттям та інклюзивне спілкування – це завжди процес навчання. Тому що, на жаль, ми живемо в суспільстві, яке насправді це не пропагує і не сприймає достатньо серйозно. Отже, ми також повинні бути відкритими до того факту, що люди можуть помилятися, людям може знадобитися пробувати щось багато разів.

Я думаю, що (...) маючи ці рефлексивні процеси, а також намагаючись бути начебто неосудливими і дозволяти людям робити помилки, але потім і виправляти їх. Я думаю, що це частина всього.

(...) Я думаю, що це багато в чому залежить від процесу. Звичайно, мова йде про продукт, це те, що у нас в кінці записано. Але я думаю, що це інклюзивне спілкування – це свого роду перенавчання способам, якими ми спілкуємося один з одним. І це процес, в якому ви дійсно повинні бути відкритими для спроби.

Ліза: [00:04:03] Так, мені подобається ваша відповідь, тому що я вважаю, що іноді справа не стільки в продукті, скільки в процесі. (...) Величезне спасибі за цю цікаву розмову.

